

Zielone Oko

ul. Armii Krajowej 25/7

58-100 Świdnica

tel. 519 188 211, faksy 74 / 660 65 02

email: biuro@zieloneoko.pl, www.zieloneoko.pl

ANEKS DO RAPORTU O ODDZIAŁYWANIU NA ŚRODOWISKO

Nazwa przedsięwzięcia	Budowa hali magazynowo – produkcyjnej z częścią biurową przez firmę BROS Sp.j. na działkach nr 10/10, 10/41, 10/42, 10/45, 10/43 w Janikowie w gminie Swarzędz
Autorzy	Adriana Grzegorzewska Małgorzata Siennicka (ochrona powietrza) Krzysztof Okrański
Data wykonania	sierpień 2012 r.

SPIS TREŚCI

I.	WSTĘP.....	3
II.	ŹRÓDŁA INFORMACJI	3
III.	KLASYFIKACJA PRZEDSIĘWZIĘCIA	4
IV.	CHARAKTERYSTYKA PRZEDSIĘWZIĘCIA.....	4
V.	PLANOWANE PRZEDSIĘWZIĘCIE A UWARUNKOWANIA PLANISTYCZNE	6
VI.	UWARUNKOWANIA PRZYRODNICZE.....	10
	VI.1. OTULINA PARKU KRAJOBRAZOWEGO.....	10
	VI.2. KORYTARZE EKOLOGICZNE	13
	VI.3. WALORY PRZYRODNICZE MIEJSCA REALIZACJI INWESTYCJI	13
	VI.4. OBSZARY PREDYSPONOWANE DO OCHRONY PRZYRODY	15
	VII. EMISJA SUBSTANCJI DO POWIETRZA Z PROCESÓW I OPERACJI TECHNOLOGICZNYCH.....	15
VIII.	ODDZIAŁYWANIE NA KRAJOBRAZ.....	20
IX.	UWARUNKOWANIA HYDROGEOLOGICZNE.....	21
X.	ODDZIAŁYWANIE NA DOBRA MATERIALNE	22
XI.	OCENA PRZEDSIĘWZIĘCIA POD KĄTEM WYMAGAŃ DOBREJ PRAKTYKI ..	23
XII.	POWAŻNE AWARIE.....	24
XIII.	ANALIZA MOŻLIWYCH KONFLIKTÓW SPOŁECZNYCH.....	27
	XIV. MONITOROWANIE ODDZIAŁYWANIA PLANOWANEGO PRZEDSIĘWZIĘCIA NA ŚRODOWISKO	29
XV.	WNIOSKI.....	30
XVI.	INFORMACJA O AUTORACH.....	31
	ZAŁĄCZNIK KARTOGRAFICZNY	32

I. WSTĘP

Niniejszy dokument powstał na potrzeby postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie hali magazynowo – produkcyjnej z częścią biurową na działkach nr 10/10, 10/41, 10/42, 10/45, 10/43 w Janikowie w gminie Swarzędz. W ramach postępowania przeprowadzana jest ocena oddziaływania na środowisko, w związku z czym opracowano raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Intencją autorów niniejszego aneksu jest rozwinięcie i doprecyzowanie treści ww. raportu w zakresie opisu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Niniejszy aneks stanowi integralną część raportu przygotowanego przez panią Dominikę Ryś z firmy Ekolab; dokumentacje te łącznie spełniają wymogi formalno-prawne stawiane tego typu dokumentom.

II. ŹRÓDŁA INFORMACJI

Materiałem wyjściowym do prowadzenia analiz były dane inwestora charakteryzujące przedsięwzięcie. Niniejszy analiz oparty jest na informacjach inwestora przekazywanych autorom w formie korespondencji elektronicznej, w tym na następujących dokumentach:

1. Opinia geotechniczna określająca warunki gruntowo – wodne w podłożu projektowanej hali magazynowej przy ul. Swarzędzkiej w Janikowie (Stube A., Szymański A., Geoprofil – Mosina, 2011);
2. Inwentaryzacja przyrodnicza (MK-eco, Poznań, 2012);
3. Projekt zagospodarowania terenu (Pracownia Architektury GANDALF, 2012);
4. Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Swarzędz (uchwała nr X/51/2011 Rady Miejskiej w Swarzędzu z dnia 29 marca 2011 r.);
5. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego (uchwała Rady Miejskiej w Swarzędzu Nr XXXVIII/448/2001 z dnia 24 października 2001 r.)
6. Raport oddziaływania na środowisko – BROS Sp.j. (2012 r.) – zwany dalej w tekście raportem OOS.

III. KLASYFIKACJA PRZEDSIĘWZIĘCIA

W raporcie OOŚ dokonano kwalifikacji przedsięwzięcia pod kątem rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz pod kątem Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 kwietnia 2002 r. w sprawie rodzajów i ilości substancji niebezpiecznych, których znajdowanie się w zakładzie decyduje o zaliczeniu go do zakładu o zwiększonym ryzyku albo zakładu o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej.

W celu rozwinięcia klasyfikacji przedsięwzięcia należy dodać, że z mocy przepisów niniejsze przedsięwzięcia kwalifikuje się również do działalności stwarzającej ryzyko szkody w środowisku (w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie).

Planowana instalacja nie kwalifikuje się do instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (w rozumieniu przepisów rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 26 lipca 2002 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości).

Tytułem komentarza do powyższych klasyfikacji warto wspomnieć, że samo zakwalifikowanie zakładu do danej grupy ma znaczenie wyłącznie formalne, natomiast nie oznacza to, że dane przedsięwzięcie będzie faktycznie powodować rzeczywiste realne zagrożenie wystąpienia szkody w środowisku lub awarii (biorąc pod uwagę racjonalne kryteria i możliwość racjonalnego, realnego prognozowania).

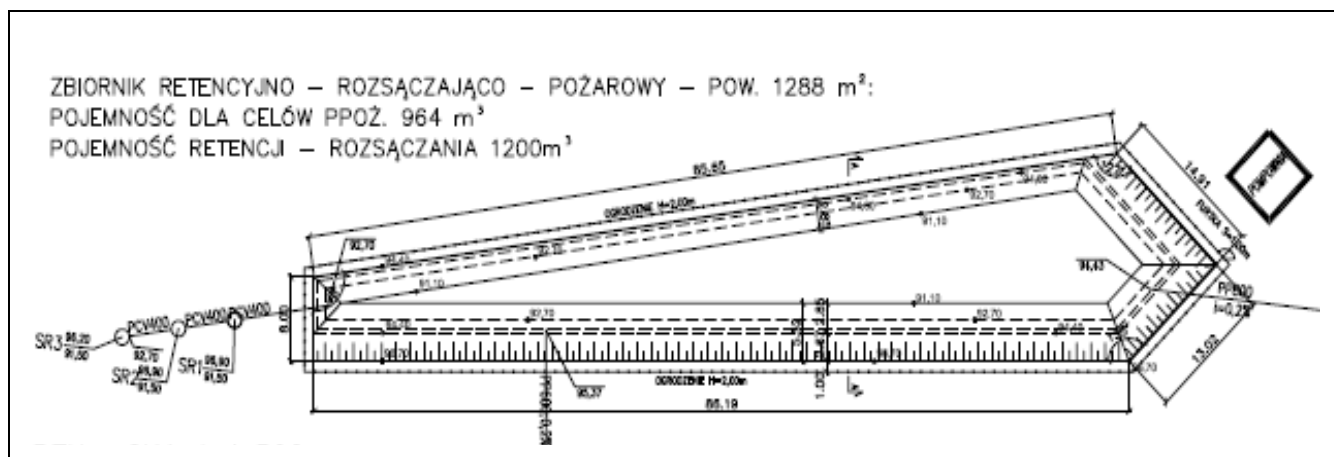
IV. CHARAKTERYSTYKA PRZEDSIĘWZIĘCIA

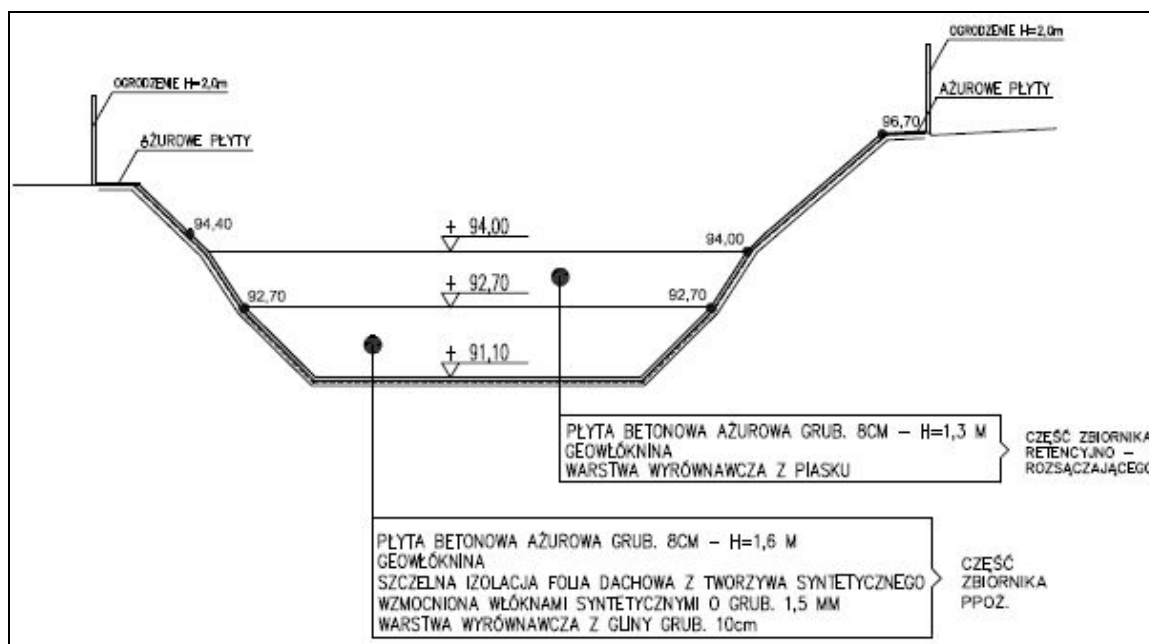
W raporcie OOŚ zaprezentowano przedsięwzięcie pod kątem lokalizacyjnym, architektonicznym i technologicznym. W poniższych punktach przedstawione zostanie uszczegółowienie tej charakterystyki:

1. Etap realizacji przedsięwzięcia:

- przewidywany czas realizacji przedsięwzięcia (od rozpoczęcia prac budowlanych do stanu surowego): ok. 12 miesięcy; prace w porze dziennej przez 5-6 dni w tygodniu (przy czym podkreśla się, że praca przez 7 dni w tygodniu nie wpłynie na zmianę środowiskowych uwarunkowaniach w stosunku do 5- i 6-dniowego tygodnia pracy);

- masy ziemne powstałe w związku z realizacją inwestycji: zostaną zagospodarowane w obrębie działek przewidzianych do realizacji przedsięwzięcia;
 - miejsce parkowania maszyn roboczych, pojazdów oraz surowców: w obrębie działek przewidzianych do realizacji przedsięwzięcia;
2. Inwestycje przewidziane do realizacji w rejonie przedsięwzięcia:
- rozbudowa (poszerzenie) drogi publicznej - ulicy Swarzędzkiej, przewidziana do realizacji przez gminę Swarzędz w 2014 r., czas realizacji może ulec zmianie – zależnie od założeń budżetowych gminy;
 - linia energetyczna dostarczająca energię elektryczną dla potrzeb inwestycji: przyłączy o długości ok. 100 m poprowadzone będzie drogą kablową w ziemi od istniejącej linii napowietrznej SN-15 kV „Czerwonak – Kicin” wzdłuż drogi gminnej;
3. Zbiornik przeciwpożarowy:
- zlokalizowany będzie w północnej części zakładu (lokalizacja wskazana w raporcie OOS m.in. na mapie obrazującej lokalizację emitorów);
 - będzie otoczony ogrodzeniem;
 - nachylenie skarp: ok. 1:1.5 – 1:2;
 - będzie zbudowany z dwóch części: górnej i dolnej, wedle poniższego opisu i rysunków pod opisem:
- dolna** (od rzędnej 91,1 do 92,7 m) ma zapewnić odpowiednią pojemność (ilość) wody dla celów przeciwpożarowych, będzie ona miała pojemność 964 m³, wykonana będzie z płyt ażurowych umocowanych na geowłókninie ułożonej na geomembranie (lub syntetycznej folii dachowej wzmocnionej włóknami 1,5 mm), pod którą będzie warstwa wyrównawcza z gliny;
- górna** (od rzędnej 92,7 do 94 m) ma pełnić funkcję retencyjno – rozsączającą, jej pojemność będzie wynosić 1200 m³, wykonana będzie z płyt ażurowych umocowanych na geowłókninie ułożonej na warstwie wyrównawczej piasku;

4. Studnie chłonne:
 - 3 szeregowo połączone studnie o głębokości 4,7-5,4 m;
 - zlokalizowane będą po zachodniej części zbiornika przeciwpożarowego (w odległości ok. 10 m od niego);
5. Zbiorniki do magazynowania gazu propan – butan oraz zbiorniki do magazynowania alkoholi:
 - zlokalizowane będą za południową częścią hali fabrycznej, przy czym zbiorniki na gaz będą zlokalizowane na zachód od zbiorników do magazynowania alkoholi;
 - zbiorniki do magazynowania alkoholi będą umiejscowione pod ziemią;
 - punkt rozładunku cysterny LPG będzie zlokalizowany bezpośrednio przy zbiornikach do magazynowania gazu.

V. PLANOWANE PRZEDSIĘWZIĘCIE A UWARUNKOWANIA PLANISTYCZNE

W raporcie OOŚ wskazano, że dla terenu planowanego przedsięwzięcia obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego uchwalony uchwałą Rady Miejskiej w Swarzędzu Nr XXXVIII/448/2001 z dnia 24 października 2001 r. oraz przytoczono zapisy §5 pkt. 2 ww. planu. Konieczne jest jednak przytoczenie jeszcze pozostałych zapisów planu mających znaczenie dla omawianej inwestycji:

„§5 pkt. 4: Na terenach o których mowa w ust.1 (tj. tereny aktywizacji gospodarczej – przypis autorów) ustala się:

- 1) zakaz lokalizacji inwestycji, które należą do grupy szczególnie szkodliwych dla środowiska (chodzi o inwestycje wymienione w §1 rozporządzenia MOŚZNiL z 14.07.1998 r. – Dz. U. z 1998 r. Nr 93, poz. 589 z późn.zm. – przypis autorów),
- 2) ewentualna uciążliwość bądź szkodliwość dla środowiska wywołana przez obiekty produkcyjne, usługowe i inne nie może wykraczać poza granice terenów, o których mowa w ust.1 (tj. tereny aktywizacji gospodarczej – przypis autorów),
- 3) każdy wydzielony teren pod działalność produkcyjną należy otoczyć pasem zieleni izolacyjnej o szerokościach:
 - a) min. 6 m wzdłuż wewnętrznych granic z terenem sąsiednim (od zachodu planowanej inwestycji – przypis autorów),
 - b) min. 10 m wzdłuż linii rozgraniczających tereny od drogi gminnej oznaczonej na rysunku symbolem KDG/L (od północy i wschodu planowanej inwestycji – przypis autorów),
- 4) dla inwestycji, które potencjalnie mogą stanowić zagrożenie dla środowiska gruntowo – wodnego, należy wykonać dokumentację hydrogeologiczną w celu określenia warunków hydrogeologicznych.

§6:

1. Wyznacza się pasma zieleni ochronnej oznaczone na rysunku planu symbolem ZO (tj. od południowej strony zakładu – przypis autorów) z przeznaczeniem podstawowym ochrony terenów o większych spadkach.
2. Na terenach, o których mowa w ust. 1 obowiązuje zakaz zabudowy kubaturowej”.

W celu stwierdzenia zgodności zamierzonego przedsięwzięcia z wymaganiami przywołanych przepisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, należy stwierdzić następujące fakty:

1. Planowane przedsięwzięcie nie było wymienione w nieobowiązującym już (ale ważnym z punktu widzenia określenia intencji autorów mpzp) rozporządzeniu Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 14 lipca 1998 r. w sprawie określenia rodzajów inwestycji szczególnie szkodliwych dla środowiska i zdrowia ludzi albo mogących pogorszyć stan środowiska oraz wymagań, jakim powinny odpowiadać oceny oddziaływania na środowisko tych inwestycji (Dz. U. z 1998 r. Nr 93, poz. 589, z późn.zm.).
2. Jak wykazano w analizie oddziaływania na środowisko, zasięg oddziaływania planowanego przedsięwzięcia nie będzie wykraczał poza granice terenu, do którego inwestor posiada tytuł prawny.

3. Według projektu zagospodarowania terenu, który inwestor przedłożył autorom niniejszego aneksu, projektowane pasy zieleni mają szerokość zgodną z wymaganiami planu zagospodarowania przestrzennego. Został również odpowiednio zabezpieczony teren po południowej stronie zakładu, gdzie zgodnie z wymaganiami planu nie przewidziano zabudowy kubaturowej oraz przewidziano odpowiedni pas zieleni.
4. Plan nie definiuje pojęcia „inwestycji, które potencjalnie mogą stanowić zagrożenie dla środowiska gruntowo – wodnego” – a zakwalifikowanie planowanego przedsięwzięcia do tego typu inwestycji oznaczałoby (według planu) konieczność wykonania dokumentacji hydrogeologicznej. Dokumentacja taka bywa sporządzana na potrzeby rzetelnego przeprowadzenia postępowania w sprawie wydania decyzji zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej pozwolenia na budowę.

Wyżej przedstawiony brak zdefiniowania rodzi pewne problemy w niniejszym przypadku. Z jednej strony przedstawione przez Inwestora założenia realizacji inwestycji gwarantują zachowanie wysokiego poziomu ochrony środowiska. Natomiast z drugiej strony sama natura przedmiotowej inwestycji stanowi o jej potencjalnym zagrożeniu – z uwagi na ilość wykorzystywanych substancji chemicznych. Wytyczne do dyrektywy OOS (85/337/EWG, obecnie 2011/92/UE) pn. „Podręcznik postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko. Przegląd raportu OOS” (2001 r.) mówią o konieczności uwzględnienia najgorszego możliwego scenariusza – przy czym oczywiście należy uwzględnić racjonalne prognozy.

Jak wynika z analizy dotyczącej poważnych awarii przemysłowych, planowane przedsięwzięcie jest zaprojektowane odpowiednio pod kątem zapobiegania wystąpieniu poważnej awarii oraz pod kątem ograniczania ewentualnych skutków w przypadku wystąpienia poważnej awarii. A zatem, zdaniem autorów niniejszej dokumentacji, nie ma potrzeby wykonywania badań na potrzeby sporządzenia dokumentacji hydrogeologicznej.

Niezbędne jest dokonania analizy dopuszczalności realizacji przedsięwzięcia w zaplanowanej lokalizacji pod kątem zgodności z art. 73 ust. 3, 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska; przepisy te są sformułowane następująco:

- „3. W granicach administracyjnych miast oraz w obrębie zwartej zabudowy wsi jest zabroniona budowa zakładów stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi, a w szczególności zagrożenie wystąpienia poważnych awarii. Rozbudowa takich

zakładów jest dopuszczalna pod warunkiem, że doprowadzi ona do ograniczenia zagrożenia dla zdrowia ludzi, w tym wystąpienia poważnych awarii”.

Planowana inwestycja nie jest zlokalizowana w granicach administracyjnych miasta ani też w obrębie zwartej zabudowy wsi.

- *„4. Zakłady stwarzające zagrożenie wystąpienia poważnych awarii powinny być lokalizowane w bezpiecznej odległości od siebie, od osiedli mieszkaniowych, od obiektów użyteczności publicznej, od budynków zamieszkania zbiorowego, od obszarów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3 (tj. obszarów ochrony przyrody i obszarów dedykowanych ochronie zasobów wodnych), od upraw wieloletnich, od dróg krajowych oraz od linii kolejowych o znaczeniu państwowym”.*

W rejonie planowanego przedsięwzięcia nie występują osiedla mieszkaniowe, budynki zamieszkania zbiorowego i budynki użyteczności publicznej (w rozumieniu definicji z Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie), drogi krajowe, linie kolejowe oraz inne zakłady stwarzające ryzyko wystąpienia poważnych awarii przemysłowych. Nie zidentyfikowano również wieloletnich upraw (np. wierzby energetycznej). Przedsięwzięcie będzie się znajdowało w znacznej odległości od obszarów podlegających ochronie przyrody i ochronie zasobów wodnych; raport OOŚ oraz niniejszy aneks wykazał, że odległość inwestycji od tych obszarów jest bezpieczna.

Raport OOŚ przedstawił uwarunkowania wynikające z miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego dla terenów sąsiadujących z planowaną inwestycją. Zdaniem autorów niniejszego aneksu należy zwrócić uwagę na to, że zapisy planistyczne to nie to samo co rzeczywiste zagospodarowanie terenu. Zgodnie z interpretacją Ministerstwa Środowiska z dnia 29.10.2009 r. (DIŚ.OA-H-65-10-MW), ochronie akustycznej podlegają tereny faktycznie zagospodarowane i pełniące funkcję kwalifikującą je do ochrony, a nie jedynie przeznaczone do zagospodarowania w przyszłości. Jak wskazano w stanowisku Ministerstwa, „w myśl ustawy Prawo ochrony środowiska chronimy bowiem środowisko, a nie zapisy miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego”. Jest to zagadnienie o tyle istotne w niniejszej sprawie, że tereny bezpośrednio sąsiadujące z planowaną inwestycją nie zostały jak dotąd zagospodarowane w sposób określony w dokumentach planistycznych.

VI. UWARUNKOWANIA PRZYRODNICZE

W raporcie OOŚ wskazano odległości planowanego przedsięwzięcia od obszarów Natura 2000 oraz od Parku Krajobrazowego Puszcza Zielonka. Zdaniem autorów niniejszego aneksu, należy zwrócić uwagę na trzy dodatkowe aspekty: otulina parku krajobrazowego, korytarze ekologiczne, walory przyrodnicze miejsca realizacji inwestycji.

VI.1. OTULINA PARKU KRAJOBRAZOWEGO

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku IV SA/Wa 1640/05 z dnia 24 listopada 2005 r. stwierdził, że otulina jest "obszarem objętym ochroną na podstawie przepisów o ochronie przyrody" w rozumieniu art. 53 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym (choć nie jest formą ochrony przyrody). Zdaniem WSA oznacza to, że w postępowaniach dotyczących dopuszczalności realizacji przedsięwzięcia należy badać ewentualne zagrożenia, jakie inwestycje proponowane w otulinie spowodowałyby dla obszaru chronionego.

Planowane przedsięwzięcie położone jest w granicach otuliny Parku Krajobrazowego Puszcza Zielonka, w stosunku do którego obowiązują zapisy:

- 1) rozporządzenia nr 5/93 Wojewody Poznańskiego z dnia 20 września 1993 r. w sprawie utworzenia Parku Krajobrazowego Puszcza Zielonka oraz częściowo zmieniającego je rozporządzenia nr 10/04 Wojewody Wielkopolskiego z dnia 26 stycznia 2004 r. (brak zapisów odnoszących się do otuliny parku),
- 2) rozporządzenia nr 4/05 Wojewody Wielkopolskiego z dnia 4 kwietnia 2005 r. w sprawie planu ochrony Parku Krajobrazowego Puszcza Zielonka.

W niniejszej sprawie znaczenie ma rozporządzenie w sprawie planu ochrony Parku. Zgodnie z rozporządzeniem, planowana inwestycja będzie położona w tej części otuliny Parku, która jest oznaczona symbolem G – „strefa ochrony korytarzy ekologicznych (obszar chronionego krajobrazu)” obejmująca obszar stanowiący łącznik ekologiczny terenów parku z doliną rzeki Główniej. Przedsięwzięcie będzie zlokalizowane na obrzeżach tej strefy – w jej zachodniej części (co jest zobrazowane na mapie nr 1 w załączniku kartograficznym).

W § 3 planu identyfikuje się zagrożenia dla przyrody Parku oraz określa się sposoby ich eliminacji i ograniczania. Bezpośrednio do otuliny sformułowano jedynie następujący zapis: „Tworzenie nowych zwartych kompleksów osadniczych na terenie otuliny, w bezpośrednim sąsiedztwie terenów leśnych parku” ; zagrożenie to powinno być eliminowane i ograniczane poprzez:

- „1. Oddzielenie zabudowy od ścian lasu przez tworzenie zieleni izolacyjnej.
2. Tworzenie korytarzy ekologicznych i zachowanie szlaków migracyjnych zwierząt w otwartych krajobrazach rolniczych”.

Mowa tu jedynie o „kompleksach osadniczych”, i to w „bezpośrednim sąsiedztwie terenów leśnych parku” (a więc zapis ten nie jest adresowany do inwestycji omawianej w niniejszym aneksie) – bowiem uwarunkowania przestrzenne i przyrodnicze wskazują, że to właśnie postępująca zabudowa mieszkaniowa i towarzysząca jej infrastruktura mogą radykalnie zmienić sposób zagospodarowania otuliny Parku. Niemniej warto dokonać analizy oddziaływania przedsięwzięcia także i pod tym kątem, choć – co należy podkreślić - plan ochrony jednoznacznie odnosi się do kompleksów osadniczych, a nie do przedsięwzięć przemysłowych.

Planowane przedsięwzięcie znajduje się w skrajnie zachodniej części obszaru G, która potencjalnie może pełnić rolę korytarza migracyjnego dla zwierząt z rejonu niewielkiego lasu pomiędzy miejscowościami Koziegłowy i Kicin – w kierunku wschodnim. Las ten jest pofragmentowany drogami oraz jest pod wpływem intensywnie prowadzonej gospodarki leśnej – co ma wpływ na brak możliwości traktowania go jako obszaru o cennych walorach przyrodniczych. Planowana inwestycja z pewnością ograniczy drożność korytarza migracyjnego zwierząt z ww. lasu w kierunku wschodnim, jednak na pewno jej w zupełności nie wyeliminuje.

W celu zachowania dalszej funkcjonalności korytarza migracyjnego niezbędne jest podjęcie następujących działań:

- 1) odpowiednie oświetlenie terenu zakładu gwarantujące minimalizację zjawiska tzw. „zanieczyszczenia światłem”; przykładowe stosowane w praktyce w innych przypadkach rozwiązania w tym zakresie są następujące:
 - latarnie powinny posiadać płaską szybę hartowaną w oprawie oraz żarnik usytuowany równolegle do oświetlanego podłoża;
 - krawędzie szyby nie powinny wystawać poza obudowę oprawy (płaska szyba powinna być w całości umieszczona wewnątrz oprawy);
 - płaska szyba zamontowana jest równolegle do płaszczyzny korpusu oprawy;
 - oprawy powinny być zamontowane pod kątem 90 stopni względem słupa i równolegle do oświetlanego podłoża;
 - wysokość lamp oświetleniowych nie powinna być wyższa niż wysokość budynku hali produkcyjno – magazynowej;

- na terenie inwestycji nie powinny być zlokalizowane źródła oświetlenia emitujące światło w bok (poza teren zakładu) i do góry, a także tablice oświetleniowe typu LED;
- 2) pas zieleni wokół zakładu powinien zapewnić jak najbardziej harmonijne wkomponowanie się hali magazynowo – produkcyjnej w otoczenie; w miarę możliwości nasadzenia powinny zapewnić ciągłość powstałego „ekranu zieleni”;
- 3) wszystkie prace związane z emisją hałasu odbiegającą od typowej, rutynowej pracy zakładu powinny być prowadzone w porze dziennej.

Problemem dla funkcjonalności tego korytarza są przewidywane oddziaływania o charakterze skumulowanym. Należy bowiem pamiętać, że w kierunku wschodnim, północnym i południowym od planowanego przedsięwzięcia (a więc również w strefie G otuliny Parku) przewidziana jest (w dokumentach planistycznych: studium i miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego) zabudowa mieszkaniowa, w tym – zabudowa rezydencjonalna. Zabudowanie tego terenu jakąkolwiek zabudową, czy to mieszkaniową czy przemysłową, w sposób ewidentnie negatywny wpłynie na ograniczenie funkcjonalności korytarza migracyjnego w strefie G. Wpływ ten został już wstępnie zaakceptowany przez organy ochrony środowiska w ramach strategicznych ocen oddziaływania na środowisko dla dokumentów planistycznych.

§ 5 ust. 1 planu ochrony Parku określa zakres prac i działań ochronnych związanych z ochroną przyrody i kształtowaniem krajobrazu w wyznaczonych strefach funkcjonalno-przestrzennych. W stosunku do strefy G także określono działania i sposób ich realizacji; sposób ich uwzględnienia w omawianym projekcie został wskazany w poniższej tabeli:

Działania ochronne	Sposób realizacji	Sposób uwzględnienia w projekcie inwestycji
Koordinacja działań w zakresie turystyki i rekreacji na terenie parku i otuliny.	Podjęcie wspólnych działań przez służby parku krajobrazowego, nadleśnictwa i samorządy terytorialne.	Nie dotyczy.
Zachowanie wartości kulturowych i przyrodniczych starych i zapomnianych nieparafialnych cmentarzy.	Podjęcie działań mających na celu zabezpieczenie tych terenów przed dalszą dewastacją.	Nie dotyczy
Zachowanie i kształtowanie zadrzewień przydrożnych i śródpolnych remiz.	Pielęgnacja istniejących i zakładanie nowych zadrzewień z wykorzystaniem gatunków rodzimych.	Planowana inwestycja przewiduje utworzenie nowych zadrzewień i zakrzewień

VI.2. KORYTARZE EKOLOGICZNE

W odległości ok. 1 000-1 200 m od planowanego przedsięwzięcia w kierunku północno - wschodnim przebiega korytarz ekologiczny istotny dla ochrony sieci obszarów Natura 2000, a zatem podlegający ochronie w trybie art. 12 dyrektywy siedliskowej (dyrektywa 92/43/EWG). Według opracowania pn. „Projekt korytarzy ekologicznych łączących Europejską Sieć Natura 2000 w Polsce” (Jędrzejewski W. i in., Zakład Badania Ssaków - Polska Akademia Nauk, Białowieża 2005), jest to korytarz o kodzie KPnC-8 „Dolina Warty”, będący częścią Głównego Korytarza Północno – Centralnego. Swoją drogę rozpoczyna on w Puszczy Białowieskiej, przechodzi przez Lasy Mielnickie, dolinę Bugu, Puszcę Białą, gdzie rozdziela się na dwa główne odgałęzienia. Jedno prowadzi do Lasów Włocławskich poprzez Puszcę Kurpiowską i Górznieńsko-Lidzbarski Park Krajobrazowy, a drugie dochodzi do Lasów Włocławskich poprzez Puszcę Kampinoską i dolinę Wisły, skąd przez Puszcę Bydgoską, Lasy Sarbskie, Puszcę Notecką i Lasy Lubuskie idzie do Parku Narodowego Ujście Warty. Wspomniany korytarz KPnC-8 łączy dolinę Obry z kompleksem doliny Warty.

Mapa nr 2 (zob. załącznik kartograficzny) przedstawia lokalizację przedsięwzięcia na tle przebiegu sieci korytarzy ekologicznych.

Planowane przedsięwzięcie nie wpłynie negatywnie na funkcjonalność ww. korytarza ekologicznego.

VI.3. WALORY PRZYRODNICZE MIEJSCA REALIZACJI INWESTYCJI

Dla potrzeb uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach Inwestor zlecił przeprowadzenie inwentaryzacji przyrodniczej, którą sporządzono w lipcu 2012 r. Inwentaryzacja ta będzie przedłożona przez Inwestora jako załącznik do raportu OOS. Wynika z niej, że teren przewidziany pod zabudowę porośnięty jest roślinnością segetalną i ruderalną. Spośród gatunków roślin podlegających prawnej ochronie, odnotowano występowanie stanowiska kocanki piaskowej – gatunku podlegającego częściowej ochronie. Spośród zwierząt odnotowano występowanie ptaków:

- 1) myszołów,
- 2) pustułka,
- 3) grzywacz,

- 4) lerka,
- 5) skowronek,
- 6) oknówka,
- 7) dymówka,
- 8) pliszka żółta,
- 9) pierwiosnek,
- 10) cierniówka,
- 11) wilga,
- 12) gąsiorek,
- 13) dzwoniec,
- 14) szczygieł,
- 15) ortolan.

Ponadto, kierując się zasadą prezorności, autorzy inwentaryzacji faunistycznej dopuścili możliwość występowania na tym terenie takich gatunków ptaków, jak: trznadel, rudzik, kos, pokrzewka czarnołbista, bażant, kuropatwa. Wszystkie ww. gatunki ptaków podlegają prawnej ochronie na terenie Unii Europejskiej. Z pewnością można jednak stwierdzić, że teren realizacji przedsięwzięcia nie stanowi dla tych ptaków ostoi o randze krajowej czy choćby regionalnej, ma on marginalne znaczenie z punktu widzenia stanu ochrony tych gatunków. Bardziej atrakcyjne tereny występują na wschód i północny wschód od planowanej inwestycji – a zatem stwierdzone gatunki ptaków nie stracą swojej bazy żerowiskowej ani terenu o wartościach preferowanych do złożenia lęgów.

Spośród innych gatunków zwierząt wskazano na możliwość występowania saren oraz gryzoni polnych. Wykluczono możliwość występowania płazów i gadów, ze względu na brak dogodnych siedlisk do ich występowania w rejonie przewidzianym pod zainwestowanie oraz w jego najbliższej okolicy. Na omawianym terenie nie ma również dogodnych siedlisk dla nietoperzy, choć ich obecność na pewno można stwierdzić na granicy lasu po zachodniej stronie przedsięwzięcia.

W celu ochrony gatunków zwierząt występujących na omawianym terenie, przewiduje się katalog działań eliminujących i minimalizujących negatywne oddziaływanie, który jest tożsamy z działaniami wymienionymi dla ochrony korytarza ekologicznego (zob. str. 11-12).

W stosunku do kocanki piaskowej (pojedynczej kępy), gatunku rośliny podlegającej częściowej ochronie, której stanowisko stwierdzono na południowo-zachodnim skraju terenu inwestycji, przeniesienie zostanie dokonane (o ile zaistnieje taka konieczność) pod nadzorem botanika w optymalne miejsce (wraz z systemem korzeniowym i glebą).

VI.4. OBSZARY PREDYSPONOWANE DO OCHRONY PRZYRODY

Wedle obowiązującego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Swarzędz, w odległości ok. 1200 m na południe od planowanego przedsięwzięcia zlokalizowany jest obszar predysponowany do objęcia prawną formą ochrony przyrody w formie zespołu przyrodniczo – krajobrazowego. Chodzi o Dolinę Rzeki Głównej. Lokalizacja tego obszaru względem planowanej inwestycji zobrazowane jest na mapie nr 3 w załączniku kartograficznym.

Dolina rzeki Głównej to teren o wyróżniającym się krajobrazie, zasługującym na ochronę ze względu na walory widokowe i estetyczne. Dodatkowo pełni funkcję korytarza ekologicznego. Świat roślinny jest dość urozmaicony, przy umiarkowanym udziale siedlisk roślinnych wilgotnych, które grupują się wzdłuż cieków – dopływów rzeki Głównej. W ukształtowaniu powierzchni terenu wyraźnie zaznaczają się, wykształcone w formie wąwozów i jarów, doliny dopływów rzeki Głównej. Ukształtowanie terenu sprzyja właśnie zróżnicowaniu warunków środowiskowych, nadając jej wyjątkowe walory przyrodnicze, krajobrazowe, turystyczne i dydaktyczne. Ponadto, dolina rzeki Głównej należy do stref intensywnego występowania stanowisk archeologicznych.

Biorąc pod uwagę lokalizację, skalę i charakter planowanego przedsięwzięcia oraz jego oddziaływanie na środowisko – można uznać że nie będzie ono generowało negatywnego oddziaływanie na projektowany zespół przyrodniczo – krajobrazowy.

VII. EMISJA SUBSTANCJI DO POWIETRZA Z PROCESÓW I OPERACJI TECHNOLOGICZNYCH

W raporcie OOS przeprowadzono analizę oddziaływania na powietrze atmosferyczne. W niniejszym aneksie nastąpi jej rozwinięcie.

EMISJE

Ze względu na rodzaj emitowanych substancji (stan skupienia) wyróżniamy emisje gazowe i pyłowe, przy czym do emisji pyłowych można też zaliczyć emisję kropel aerozoli (krople cieczy). Emisje substancji do powietrza są zależne od rodzaju stosowanych substancji oraz stosowanych procesów technologicznych. W przypadku planowanego przedsięwzięcia BROS proces produkcyjny opiera się na zestawianiu mieszanek i fizycznych procesach wytwarzania produktów: mieszaniu, homogenizacji, rozpuszczaniu, konfekcjonowaniu produktów. Większość operacji technologicznych (poza konfekcjonowaniem, aplikacją środków na nośniki itp.) będzie prowadzona w zamkniętych

urządzeniach. Poszczególne składniki mieszanek / produktów nie wchodzi w reakcje chemiczne pomiędzy sobą. Stosowane surowce to:

- 1) surowce w postaci stałej (benzoesan sodu, fosforan trójwapniowy, kwas cytrynowy, saletra potasowa, fosforan monopotasowy, mocznik fosforan disodu, siarczan potasu,
- 2) surowce w postaci ciekłej (stałej): bromadiolone, etanol, permetryna, praletryna, szkło wodne sodowe, deet;
- 3) dodatki:
 - klej typu HOT-MELT, upłynniany poprzez podgrzanie, w celu aplikacji na taśmy;
 - gaz nośny do produktów w postaci aerozoli: propan-butan;

Poniżej przeanalizowano możliwość powstawania emisji gazowych / pyłowych z procesów technologicznych w planowanej działalności.

Emisje gazowe: substancje gazowe oraz ciekłe, w przypadku ich parowania, powodują unos / emisję do powietrza dla każdej operacji w której są wykorzystywane w „otwartych” warunkach. Parowanie (przejście ze stanu skupienia ciekłego / stałego do gazowego) zachodzi zawsze, jednakże dla ciał stałych i nielotnych cieczy wielkość ta jest pomijalnie mała. Ponieważ stosowane surowce w postaci ciekłej to w znakomitej większości związki organiczne, więc jako kryterium „lotności” można wykorzystać definicję podaną w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 22 kwietnia 2011 roku w sprawie standardów emisyjnych z instalacji [Dz.U.2011.95.558], która określa lotne związki organiczne jako związki organiczne mające w temperaturze 293,15 K prężność par nie mniejszą niż 0,01 kPa, (10 Pa) względnie posiadające analogiczną lotność w szczególnych warunkach użytkowania. Prężność par jest wielkością fizyczną charakterystyczną dla danej substancji, zależną od temperatury i ciśnienia. Związek pomiędzy temperaturą, a ciśnieniem pary opisuje równanie Antoine’a:

$$\log(P) = A - \frac{B}{C + T}$$

gdzie:

P – prężność pary

T – temperatura

A, B, C – współczynniki równania Antoine’a dla danej substancji

O lotności pośrednio można wnioskować na podstawie długości łańcucha atomów węgla (w bardzo dużym uproszczeniu związki o ilości atomów węgla powyżej 12 nie są lotne),

a także na podstawie temperatury wrzenia (im wyższa temperatura wrzenia, tym mniejsza lotność, przy temperaturze wrzenia powyżej 250°C substancje raczej nie są lotne) .

Poniżej przedstawiono dane o stosowanych substancjach ciekłych, wraz z podaniem prężności pary dla każdej substancji w podanej temperaturze. Źródłem informacji są głównie dane przedstawiane przez Komisję Europejską w ramach Joint Research Center (źródło: <http://esis.jrc.ec.europa.eu/>)

Surowce	Wzór chemiczny	NR CAS	stan skupienia	Prężność par [Pa] temperatura wrzenia [°C]
Bromadiolone	C ₃₀ H ₂₃ BrO ₄	28772-56-7	ciekły / stały	2,13*10 ⁻⁸ Pa (20°C) 200°C
Etanol	C ₂ H ₅ OH	64-17-5	ciekły	5900 Pa (20°C) 78°C
Permetryna	C ₂₁ H ₂₀ Cl ₂ O ₃	52645-53-1	ciekły / stały	2,9*10 ⁻⁶ Pa (25°C) 200°C
Praletryna	C ₁₉ H ₂₄ O ₃	23031-36-9	ciekły	< 1,33 *10 ⁻⁵ Pa (23,1°C) 313,5°C
Szkło wodne sodowe	Na ₂ O nSiO ₂ H ₂ O	1344-09-8	ciekły	0,1 Pa (999°C) > 1000°C
Deet	C ₁₂ H ₁₇ NO	134-62-3	ciekły	0,23 Pa (25°C) Temperatura wrzenia: 284,2°C

W przypadku planowanego procesu produkcyjnego, według informacji inwestora, operacje technologiczne będą prowadzone w warunkach normalnych (ciśnienia i temperatury). Z zestawienia wynika, że w takich warunkach prężność par większą niż 10 Pa, ma jedynie etanol (alkohol etylowy).

Klej typu HOT-MELT jest klejem zaliczanym do spoiw topliwych. Spoiwa topliwe są ciałami stałymi w temperaturze pokojowej i przed użyciem należy je ogrzać do 100 - 250 °C w celu upłynnienia. Spoiwa topliwe w 100 % nie zawierają rozpuszczalników, a tym samym nie powodują emisji substancji do powietrza.

Gaz propan-butan stosowany jako gaz do produktów w postaci aerozoli: będzie następować emisja stosowanych gazów (minimalne unosi gazu jaki pozostaje w wentylu opakowania jednostkowego).

Gazy jw. z poszczególnych operacji będą ujmowane przez system odciągów miejscowych, i poprzez układ wentylacji wyposażony w filtry węglowe (adsorbujące składniki gazowe) będą wprowadzane do powietrza. Minimalna ilość może także być emitowana poprzez wentylację ogólną przewidzianą w pomieszczeniach produkcyjnych.

Emisje pyłowe: Możliwość emisji pyłowych, uwzględniając planowaną technologię, związana jest z następującymi operacjami:

- dozowanie surowców – unos drobnych cząstek zminimalizowany przez sposób dozowania, system uszczelnień maszyn i urządzeń;
- rozpylanie surowców ciekłych – ta operacja prowadzona będzie w zamkniętym mieszalniku, należy więc uznać, że nie wystąpi możliwość emisji aerozolu;
- załadunek silosa magazynowego na surowce – ograniczenie emisji poprzez zainstalowane na odpowietrzeniu filtry.

Ewentualne cząstki (pyły) będą odciągane ze stanowisk produkcyjnych poprzez system odciągów miejscowych, i będą separowane na filtrach. Oczyszczone powietrze będzie wprowadzane do powietrza atmosferycznego poprzez emitory układu wentylacji. Minimalna ilość może także być emitowana poprzez wentylację ogólną przewidzianą w pomieszczeniach produkcyjnych.

Uwzględniając charakter emisji, ograniczenie ewentualnych większych cząstek przez filtry można przyjąć, że emitowane pyły będą pyłami o minimalnych rozmiarach ($< 10 \mu\text{m}$), dla których stosuje się oznaczenie pył PM10.

Reasumując w zakresie emisji substancji do powietrza proces technologiczny wiąże się z możliwą emisją substancji gazowych: propan, butan, etanol oraz pyłowych: pył PM10.

ODORY

Znakomita większość substancji odorotwórczych to substancje lotne, w tym lotne związki organiczne. Uwzględniając wcześniejszą analizę możliwości emisji lotnych związków spodziewana jest emisja: propanu, butanu i etanolu. Substancje te są bezwonne, lub mają nieuciążliwy zapach.

W związku z powyższym można stwierdzić, że nie będą emitowane substancje o intensywnym, nieprzyjemnym zapachu, mogące powodować uciążliwości odorowe.

OCENA ODDZIAŁYWANIA NA ŚRODOWISKO (STAN POWIETRZA)

Dla oceny skali oddziaływania na stan powietrza atmosferycznego wykorzystuje się modelowanie rozprzestrzeniania zanieczyszczeń w powietrzu oparte na metodyce określonej w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia z dnia 26 stycznia 2010 roku w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu [Dz.U.2010.16.87].

Referencyjna metodyka modelowania opiera się na dyfuzyjnym modelu matematycznym Pasquille'a, opisującym rozprzestrzenianie się smugi w powietrzu atmosferycznym z uwzględnieniem:

- średnich warunków topograficznych terenu (przez określenie wskaźnika aerodynamicznej szorstkości terenu Z0),

- warunków meteorologicznych panujących na danym terenie (przez wykorzystanie długookresowych statystyk wiatru i klas równowagi atmosfery),
- warunków wprowadzania zanieczyszczeń (przez uwzględnienie takich parametrów jak lokalizacja emitorów, wysokość rzeczywistego punktu emisji, prędkości i temperatury wyrzucanych gazów).

Do obliczenia rozprzestrzeniania substancji w powietrzu przyjmuje się przewidywane wielkości emisji substancji. Na obecnym etapie określenie emisji jest trudne. Metodyka określenia emisji zastosowana w Raporcie.., oparta jest na określeniu emisji w funkcji zużycia surowców, przy jednoczesnym zawyżeniu wielkości emisji poprzez przypisanie oszacowanej emisji rocznej do każdego punktu emisji (emitora). Zawyżenie wielkości emisji na potrzeby obliczenia rozprzestrzeniania substancji w powietrzu gwarantuje uniknięcie błędu zaniżenia oddziaływania, a spełnienie warunków ochrony powietrza wykazane dla zawyżonych wielkości emisji oznacza znacznie mniejsze oddziaływania dla rzeczywistych mniejszych emisji.

Obliczone stężenia substancji w powietrzu (punktach receptorowych) porównuje się z wartościami dopuszczalnymi. Wartości dopuszczalne (standardy środowiska) są określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 3 marca 2008 roku w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu [Dz.U. 2008.47.281], a dodatkowo określone są wartości odniesienia dla substancji, dla których nie ma standardów jakości powietrza – rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia z dnia 26 stycznia 2010 roku w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu [Dz.U.2010.16.87].

Zgodnie z obowiązującą metodyką ocena spełnienia wymogów ochrony środowiska jest możliwa TYLKO dla substancji dla których są normowane poziomy w powietrzu. Z procesu technologicznego rozpatrywanego przedsięwzięcia emitowane będą: propan, butan, etanol, pył PM10. Właściwe poziomy odniesienia dla tych substancji, zgodnie z cytowanymi przepisami to:

- węglowodory alifatyczne dla propanu i butanu,
- pył PM10 dla pyłu.

Dla etanolu nie został określony poziom odniesienia. Etanol jest bardzo rozpowszechnioną substancją, stosowaną w wielu gałęziach przemysłu i usług, w tym w placówkach medycznych jako środek odkażający. Można domniemywać, że dla etanolu nie została określona wartość dopuszczalna w powietrzu, ze względu na jego minimalna szkodliwość (oddziaływanie). Dla porównania najwyższe dopuszczalne stężenie na stanowisku pracy zostało dla etanolu określone na poziomie 1900 mg/m³, co jest jedną z najwyższych wartości NDS (rozporządzenie Ministra Pracy z dnia 29 listopada 2002 roku w sprawie najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy [Dz.U.2002.217.1833 z późniejszymi zmianami]).

Zgodność oddziaływania emisji substancji do powietrza ma miejsce kiedy obliczone poziomy substancji w powietrzu nie przekraczają wartości normatywnych (poziomów dopuszczalnych lub wartości odniesienia substancji w powietrzu).

PODSUMOWANIE

Uwzględniając, iż:

- przyjęte do oceny substancje (węglowodory alifatyczne i pył PM 10) są określone właściwie,
- oszacowane wielkości emisji można uznać za miarodajne, a nawet zawyżone,
- obliczenia rozprzestrzeniania zostały przeprowadzone zgodnie z referencyjną metodyką obliczania poziomu substancji w powietrzu,
- wyniki rozprzestrzeniania substancji w powietrzu wykazują poziomy substancji w powietrzu (godzinowe i roczne) mniejsze od wartości normatywnych - należy uznać, że oddziaływanie zakładu na etapie eksploatacji nie będzie powodowało ponadnormatywnego zanieczyszczenia powietrza.

VIII. ODDZIAŁYWANIE NA KRAJOBRAZ

Planowana inwestycja będzie generowała oddziaływanie na krajobraz. Waga skali tego zjawiska została usankcjonowana w przepisach międzynarodowych w Europejskiej Konwencji Krajobrazowej (EKK) z Florencji z 20 października 2000 r. (konwencja ratyfikowana przez Polskę, a więc możliwa do stosowania w oparciu o art. 91 Konstytucji RP).

Na terenie objętym analizą wyróżniono jeden typ krajobrazu: krajobraz naturalno-kulturowy. Składają się na niego zarastające łąki, powierzchnie leśne, powierzchnie łąk i pól, rowy melioracyjne, zadrzewienia śródpolne, pojedyncze zabudowania zagrodowe. Planowana inwestycja będzie stanowiła dominantę w krajobrazie – ale tylko do czasu wprowadzenia kolejnej zabudowy przemysłowej, dopuszczonej do realizacji w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Na etapie budowy kluczowym etapem mającym wpływ na krajobraz jest przesuwanie mas ziemnych oraz zdjęcie warstwy humusu. Powoduje to potrzebę składowania sporych ilości gruntu szczególnie przy konstruowaniu wykopów i ew. nasypów. Znaczne oddziaływanie obserwowane jest również w miejscach lokalizacji zapleczy budowy, baz magazynowych, miejsc parkingowych dla sprzętu budowlanego, miejsc składowania odpadów powstających na etapie budowy, zapleczy socjalnych dla pracowników. Ze względu

na powierzchnię zajętego terenu place budowy wraz z zapleciami w bardzo istotny sposób kształtują krajobraz. Etap budowy jest jednak stosunkowo krótkotrwały i można tego typu oddziaływania zakwalifikować do oddziaływań odwracalnych.

IX. UWARUNKOWANIA HYDROGEOLOGICZNE

W raporcie OOS przedstawiono uwarunkowania geologiczne, hydrologiczne i hydrogeologiczne. Odniesiono się do celów środowiskowych dla Jednolitych Części Wód Powierzchniowych (chodzi o cele wynikające z Planu gospodarowania wodami dla dorzecza Odry). Należy zatem rozwinąć tę analizę o aspekty oddziaływania na Jednolite Części Wód Podziemnych.

Planowane przedsięwzięcie znajduje się w zasięgu JCWPd nr 62, której zasięg przestrzenny zobrazowany został na mapie nr 4 w załączniku kartograficznym.

Plan gospodarowania wodami ocenia jej stan chemiczny i ilościowy jako dobry, zatem celem środowiskowym jest utrzymanie dobrego stanów wód; według Planu, cel ten jest niezagrożony.

Wody podziemne JCWPd 62 w utworach czwartorzędowych tworzą jeden poziom wodonośny związany z większymi strukturami dolinnymi. Poziom mioceński występuje pod dobrze izolującą warstwą utworów słaboprzepuszczalnych i nie ma kontaktów hydraulicznych z poziomem czwartorzędowym.

Najświeższe dane na temat stanu JCWPd zawarte są w publikacji pn. „Ocena stanu chemicznego i ilościowego Jednolitych Części Wód Podziemnych w 2010 r.”, wydanej w 2011 r. przez Inspekcję Ochrony Środowiska w ramach Biblioteki Monitoringu Środowiska. Opracowanie to przedstawia następujące dane odnoszące się do JCWPd nr 62:

1. Monitoring prowadzono w 12 miejscowościach.
2. Ocena wód: stan ilościowy: dobry, stan jakościowy: dobry.
3. Ocena ryzyka niespełnienia celów środowiskowych: niezagrożona.
4. Oddziaływanie JCWPd na wody powierzchniowe: brak.
5. Istotne problemy: niedostateczna sanitacja obszarów wiejskich i rekreacyjnych.

Z danych Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Poznaniu, opublikowanych w opracowaniu pn. „Ocena jakości wód podziemnych w punktach pomiarowych sieci krajowej w ramach monitoringu operacyjnego w roku 2011 /wg badań PIG/” również wynika informacja o tym, że stan chemiczny JCWPd nr 62 został określony jako „dobry”.

Wykonana w 2011 r. na zlecenie Ministerstwa Środowiska „Mapa wrażliwości wód podziemnych na zanieczyszczenie” przedstawia informacje na temat podatności wód

podziemnych pierwszego poziomu wodonośnego na zanieczyszczenia z powierzchni terenu. Wycinek „Mapy...” dla rejonu inwestycji (z dodatkowo naniesionymi granicami gmin) przedstawiają mapie nr 5 w załączniku kartograficznym.

Biorąc pod uwagę charakter przedsięwzięcia oraz uwarunkowania geologiczne i hydrogeologiczne należy stwierdzić, że planowana inwestycja nie stoi w sprzeczności z koniecznością realizacji celu środowiskowego dla JCWPd nr 62.

Zasadnym wydaje się również odniesienie do potencjalnej przewidywanej zmiany warunków retencyjnych i reżimu hydrologicznego. Wprowadzenie nowego obiektu budowlanego ze szczelną zabudową spowoduje, że wody opadowe i roztopowe, które dotychczas wsiąkały do gruntu, będą ujmowane w szczelne systemy kanalizacyjne, po czym będą odprowadzane do zbiornika przeciwpożarowego. Tu część wód będzie rozsączana do gruntu (górną część zbiornika oraz 3 studnie chłonne), co będzie stanowiło swoistą kompensację utraconej (w wyniku zabudowy – zasklepienia gruntu) pojemności retencyjnej gruntu. Na podstawie projektu inwestycji oraz dokumentacji geotechnicznej można sądzić, że na terenach sąsiednich nie dojdzie do zmiany stosunków wodnych polegających na przesuszeniu lub zalewaniu tych terenów.

X. ODDZIAŁYWANIE NA DOBRA MATERIALNE

Planowane przedsięwzięcie będzie generowało dwojakie oddziaływanie na dobra materialne. W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż przepisy o ochronie środowiska nie definiują pojęcia „dóbr materialnych”, przez co można je rozumieć zarówno jako „unikatowe wartości mające znaczenie dla ogółu społeczności”, jak i „indywidualne dobra mające wartość materialną dla jednej lub więcej osób”. Nie ma metod pozwalających na dokonanie kompleksowej i merytorycznej analizy oddziaływania na dobra materialne, można jedynie przeprowadzić ogólną ocenę opisową, w której przedstawione zostaną kluczowe aspekty.

Tytułem wstępu należy podkreślić następujące fakty:

1. Według danych Głównego Urzędu Statystycznego za 2010 r., udział bezrobotnych zarejestrowanych w liczbie ludności w wieku produkcyjnym wynosił 2,1 % w gminie Czerwonak oraz 2,3% w gminie Swarzędz.
2. Według danych Powiatowego Urzędu Pracy w Poznaniu, w lipcu 2012 r. poziom bezrobocia na terenie gminy Swarzędz wynosił 1,74 %, co przekłada się na 772 osoby, dla których było dostępnych tylko 10 ofert pracy.
3. Według danych Powiatowego Urzędu Pracy w Poznaniu, w lipcu 2012 r. poziom bezrobocia na terenie gminy Czerwonak wynosił 1,81 %, co przekłada się na 463 osoby, dla których było dostępnych tylko 9 ofert pracy.

4. Według „Raportu z monitoringu zawodów deficytowych i nadwyżkowych za 2011 rok dla powiatu poznańskiego” (PUP Poznań, 2012 r.), wśród zawodów nadwyżkowych w powiecie poznańskim wymienia się m.in. elektromechaników, elektryków, monterów, mechaników, robotników magazynowych, robotników pomocniczych, monterów, techników prac biurowych, pakowaczy, itp.

Powyższe dane dowodzą, że planowana inwestycja, jako miejsce pracy dla wielu osób, wychodzi naprzeciw realnym potrzebom społeczeństwa w zakresie zmniejszenia poziomu bezrobocia. Zatrudnienie nowych osób przyniesie korzyści w postaci wzmocnienia siły nabywczej na rynku.

Trudno jest prognozować, jaki wpływ będzie generować planowane przedsięwzięcie na wartość sąsiednich nieruchomości. Jest prawdopodobne, że część osób może się obawiać o budowanie domów mieszkaniowych w rejonie planowanej inwestycji, co miałoby ujemny wpływ na wartość nieruchomości gruntowych. Niemniej, w całej Polsce można się spotkać z budownictwem mieszkaniowym, które z powodzeniem jest wprowadzane na tereny sąsiadujące z zabudową przemysłową, drogową, itp. Jak wykazano w raporcie OOS oraz w niniejszym aneksie, nie ma przeciwwskazań co do wprowadzenia budownictwa mieszkaniowego w rejonie planowanej inwestycji, ponieważ nie będzie ona ponadnormatywnie oddziaływać na środowisko.

Należy uwzględnić również to, że budowa nowego zakładu może pociągnąć za sobą zapotrzebowanie na budowę zaplecza mieszkaniowego, rekreacyjnego i gastronomicznego dla pracowników nowego zakładu oraz dla dostawców i kontrahentów – co może wpłynąć na wzrost wartości nieruchomości na przewidywanym terenie.

XI. OCENA PRZEDSIĘWZIĘCIA POD KĄTEM WYMAGAŃ DOBREJ PRAKTYKI

Oceniając planowaną inwestycję pod kątem zgodności z art. 143 ustawy Prawo ochrony środowiska, warto odnieść się do zaleceń wskazanych w dokumentach mających charakter referencyjny – choć w tym przypadku nieobligatoryjny. Jako przykład można tu wskazać m.in. następujące dokumenty:

- „Najlepsze Dostępne Techniki (BAT). Wytyczne dla branży chemicznej. Specjalne chemikalia nieorganiczne”.
- „Najlepsze Dostępne Techniki (BAT). Wytyczne dla branży chemicznej. Przemysł Wielkotonazowych Chemikaliów Nieorganicznych, Amoniak, Kwasów i Nawozów Sztucznych”.

- „Dokument referencyjny na temat najlepszych dostępnych technik w zakresie emisji powstających przy magazynowaniu. Streszczenie”.

Biorąc pod uwagę zapisy ww. dokumentów, należy wskazać rozwiązania mające zapewnić odpowiedni poziom ochrony środowiska na etapie funkcjonowania planowanego przedsięwzięcia:

1. Instalacje i aparaty, w których występują substancje (zazwyczaj ciecze) stanowiące potencjalne zagrożenia dla skażenia gruntu, powinny być zbudowane, eksploatowane i utrzymywane w sposób zapobiegający powstawaniu przecieków i wycieków. Powinny być szczelne, trwałe i wystarczająco odporne na mechaniczne, termiczne lub chemiczne szoki i naprężenia. Przecieki powinny być szybko wykrywane, a wyciekające substancje bezpiecznie zebrane i poddane obróbce/likwidacji. Realizuje się to przez zastosowanie nieprzepuszczalnego i trwałego podłoża (pełniącego rolę misy ściekowej) zbierającego wycieki, o pojemności odpowiadającej prawdopodobnemu wyciekowi. Alternatywnie może być użyty sprzęt o podwójnych ściankach z detekcją przecieków.
2. Regularna inspekcja pod względem przecieków wszystkich złączy i zaworów na rurociągach transportujących inne ciecze niż woda i prowadzenie rejestru tych inspekcji.
3. Stosowanie układów zbierających przecieki ze złączy i zaworów rurociągów transportujących inne ciecze niż woda.
4. Rurociągi do przesyłania gazów i cieczy są wyposażone w zawory odcinające. Dodatkowo mogą być instalowane zawory zdalnie sterowane, stanowiące rezerwę głównych zaworów odcinających.
5. W projektowanym przedsięwzięciu zapewniono odpowiedni szczelny zbiornik bezodpływowy do gromadzenia nieczystości ciekłych.

XII. POWAŻNE AWARIE

Biorąc pod uwagę ilości i rodzaje substancji chemicznych, które będą magazynowane i wykorzystywane na terenie planowanego zakładu, należy przyjąć, iż maksymalny potencjalny zasięg oddziaływania w przypadku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej będzie wynosił 800 m (nie chodzi tu o zagrożenie pożarowe, lecz o wielkość terenu, na którym trzeba będzie rozpatrywać podjęcie dodatkowych działań ochronnych). Dotyczy to jednak sytuacji absolutnie nadzwyczajnych, które mogłyby się wydarzyć w każdym zakładzie czy magazynie lub np. stacji paliw – czyli miejsc mających do czynienia z substancjami niebezpiecznymi. Powyższa informacja ta nie rodzi prawa do uznania wszystkich podmiotów

znajdujących się w zasięgu 800 m od inwestycji za strony postępowania administracyjnego, bowiem ww. odległość ma charakter jedynie orientacyjny i nadwyżkowy – i dotyczy sytuacji awaryjnych, głównie o charakterze losowym. Rzeczywiste prognozowane oddziaływanie, które będzie generowane w ramach rutynowej działalności zakładu, będzie ograniczone do terenów, do których Inwestor posiada tytuł prawny. Natomiast informacja o promieniu 800 m stanowi wskazówkę dla projektantów sąsiednich terenów: przy ich zabudowie należy wziąć pod uwagę odpowiednią (tj. zgodną z przepisami o warunkach technicznych w budownictwie) szerokość dróg dojazdowych oraz infrastruktury towarzyszącej (hydranty, odwodnienie terenu).

Działania ratownicze w przypadku zaistnienia sytuacji poważnej awarii sprowadzają się do:

- neutralizacji i usunięcia źródła zagrożenia oraz zminimalizowanie strat spowodowanych awarią i ukierunkowane są na ograniczenie skali i stopnia zagrożenia. Działania te prowadzić będą wyspecjalizowane jednostki Państwowej Straży Pożarnej i w razie potrzeby inne służby ratownicze (medyczne, policja i inne - powołane przez sztab kierowania akcją)
- usunięcie skutków awarii ukierunkowane na przywrócenie stanu środowiska do stanu sprzed awarii polegające na zneutralizowaniu substancji niebezpiecznej, zebraniu i oczyszczeniu warstwy zanieczyszczonego np gruntu czy warstwy zanieczyszczonych wód oraz rekultywacji terenu. W razie niemożności całkowitego usunięcia zanieczyszczającej substancji z któregoś z elementów środowiska bezpośrednio po awarii, a przede wszystkim gleby, konieczne będzie zastosowanie technik pozwalających powstrzymać migrację zanieczyszczeń, oraz metod ich szczyptywania (lub zebrania) na przestrzeni niezbędnego do tego czasu. W powyżej zasygnalizowanej sytuacji będzie musiał być zastosowany monitoring środowiska gruntowo-wodnego zanieczyszczonego obszaru aż do całkowitego jego oczyszczenia.

Przeciwdziałanie problemom powodowanym przez poważne awarie prowadzi się w sposób trojaki:

- zapobiegając ich powstawaniu poprzez odpowiednie działania prewencyjne,
- prowadząc działania ratunkowe podczas zaistnienia takowych awarii,
- usuwając skutki zaistniałych awarii (niekiedy rozległe i długofalowe).

Ograniczenie skutków poważnych awarii należy wiązać z możliwością szybkiej interwencji służb ratowniczych tj. głównie z możliwością natychmiastowego dotarcia na miejsce zdarzenia. Zależy ono również od sporządzenia i właściwego wdrożenia do realizacji planów operacyjno-ratowniczych. Służbami odpowiedzialnymi za zwalczanie katastrof

ekologicznych są Służby Ratownictwa Chemicznego Państwowej Straży Pożarnej. Istotnym jest, aby służby te mogły wykorzystać w zaistniałych przypadkach zaprojektowane i wykonane zabezpieczenia, służące do minimalizacji skali tych wypadków (np. hydranty, osadniki, separatory ropopochodnych). Planowana inwestycja wychodzi naprzeciw ww. wymaganiom.

Wszystkie zbiorniki oraz miejsca magazynowania substancji niebezpiecznych będą odpowiednio zabezpieczone, wentylowane i oznaczone zgodnie z obowiązującymi wymogami. W pobliżu magazynów substancji niebezpiecznych będzie się znajdował odpowiedni sprzęt i substancje neutralizujące, zgodnie z przepisami p.poż. Również sposób napełniania i opróżniania zbiorników przeznaczonych na magazynowanie tych substancji będzie zapewniał hermetyczność i eliminował skażenie środowiska, a w szczególności powierzchni ziemi i powietrza.

Personel zakładu będzie odpowiednio przeszkolony zarówno w kwestii bezpiecznej eksploatacji wszystkich urządzeń i procesów technologicznych wchodzących w skład instalacji, jak również w sposobie zachowania się w sytuacjach awaryjnych. Cały zakład będzie wyposażony w systemy przeciwpożarowe oraz rozwiązania zapewniające jego bezpieczną pracę minimalizujące możliwość wystąpienia awarii. Podstawowym i niezbędnym wyposażeniem będzie system wczesnego wykrywania i powiadamiania w przypadku powstania pożaru lub sytuacji potencjalnie stwarzającej możliwość poważnej awarii przemysłowej.

Niezbędne jest zorganizowanie na terenie zakładu rzetelnego, obiektywnego systemu gromadzenia danych o ryzyku wywołania poważnych awarii oraz systemu zarządzania tymi danymi. W jego ramach powinny być gromadzone informacje o wszystkich występujących awariach związanych z instalacjami wykorzystującymi lub magazynującymi substancje niebezpieczne.

Lokalizacja przedsięwzięcia jest optymalna pod kątem ryzyka wystąpienia poważnych awarii, na co składają się następujące przesłanki:

- lokalizacja poza obszarem o wysokiej gęstości zaludnienia;
- dogodne drogi ewakuacji;
- dobry dojazd do zakładu, możliwy do wykorzystania przez służby ratownicze;
- możliwość bezpiecznego dla środowiska zagospodarowania płynów z akcji ratunkowej;
- brak w zasięgu oddziaływania innych zakładów, które mogłyby zostać objęte skutkami poważnej awarii, które to skutki doprowadziłyby do kumulacji negatywnych zjawisk (chodzi o tzw. „efekt domina”).

XIII. ANALIZA MOŻLIWYCH KONFLIKTÓW SPOŁECZNYCH

W związku z faktem, że omawiane przedsięwzięcie nie będzie generować znaczącego negatywnego oddziaływania na środowisko (w tym – na integralność obszarów Natura 2000 i spójność całej sieci), można z dużym prawdopodobieństwem wykluczyć ryzyko wystąpienia protestów profesjonalnych organizacji ekologicznych.

W toku procesu inwestycyjnego ujawniły się sprzeciwy wyrażane przez osoby i lokalne organizacje zaniepokojone realizacją inwestycji. Sprowadzają się one do obaw o zmiany krajobrazu oraz o potencjalne uciążliwości związane ze stosowaniem substancji chemicznych i wzmożonym (w stosunku do dotychczasowego) ruchem samochodowym.

Ustosunkowując się do tych zarzutów warto zauważyć, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dopuszcza na przedmiotowym terenie i w najbliższej okolicy na południe realizację obiektów przemysłowych o znacznie większej skali i większej możliwości ingerencji w środowisko. Podobnie inne miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego oraz studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego przewidują wprowadzenie zabudowy mieszkaniowej (i związanej z tym infrastruktury towarzyszącej) w całej okolicy. Oznacza to, że w perspektywie najbliższych kilku – kilkunastu lat wysoce prawdopodobnym jest zabudowanie przedmiotowego terenu wieloma przedsięwzięciami, które z uwagi na wielkość i charakter nie będą podlegały przepisom o ocenach oddziaływania na środowisko – co nie oznacza, że jako całość będą one obojętne dla środowiska. W zasadzie cały okoliczny teren jest już zaplanowany do zainwestowania i zabudowy, a więc jego walory krajobrazowe i przyrodnicze i tak będą ulegały stopniowemu pogorszeniu – w związku z czym planowane przedsięwzięcie nie jest jedynym i generalnym czynnikiem przesądzającym o przyszłym sposobie wykorzystania okolicznych terenów.

W raporcie OOS oraz w niniejszym aneksie wykazano, że funkcjonowanie planowanej inwestycji nie będzie się wiązać z nadmierną uciążliwością dla środowiska. W miarę możliwości, tam gdzie było to racjonalnie możliwe, wykazano i sparametryzowano wielkość tego oddziaływania oraz dokonano prognozy jego skutków.

Można stwierdzić, że lokalizacja planowanego przedsięwzięcia jest optymalna z punktu widzenia wymagań ochrony środowiska uwzględniających jakość życia ludzi. Przedsięwzięcie będzie bowiem zlokalizowane poza obszarami Natura 2000 i poza korytarzami ekologicznymi istotnymi dla zachowania spójności przyrodniczej kraju i regionu. Nie jest to obszar szczególnie podatny na zanieczyszczenie wód podziemnych, nie powoduje również zagrożenia dla wód powierzchniowych. Położony jest z daleka od obszarów o wysokiej gęstości zaludnienia, a także poza obszarami pełniącymi funkcję rekreacyjną. Można zatem powiedzieć, że z punktu widzenia ochrony środowiska można przedmiotową lokalizację inwestycji określić jako trafną.

Należy mieć również na uwadze fakt, że uprawnienia mieszkańców w kwestii ochrony swojego interesu prawnego nie kończą się na etapie postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Biorąc pod uwagę przedstawione w raporcie OOŚ oraz w niniejszym dokumencie argumenty można przewidywać, że planowane przedsięwzięcie na etapie jego budowy i eksploatacji nie powinno generować konfliktu społecznego, których podłożem będzie znaczące negatywne oddziaływanie na środowisko. Warto też zwrócić uwagę na fakt, że według art. 144 kodeksu cywilnego, „właściciel nieruchomości powinien przy wykonywaniu swego prawa powstrzymać się od działań, które by zakłócały korzystanie z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę, wynikającą ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych” – a więc osoby uznające się za poszkodowane mogą wystąpić z roszczeniem negatoryjnym, po uprzednim skierowaniu do podmiotu zakłócającego stosownego wezwania do zaniechania naruszeń prawa własności. Normą omawianego przepisu są objęte działania zakłócające korzystanie z nieruchomości sąsiednich. Chodzi tu o aktywne zachowanie lub działanie, które jest podejmowane w ramach wykonywania przysługującego sąsiadowi prawa. Ustawodawca zakazuje działań (oddziaływania), których skutkiem jest zakłócanie cudzego prawa. Oddziaływanie to w literaturze bywa nazywane „immisją” (zob. np. Gniewek Edward, komentarz, Zakamycze 2001, Komentarz do art.144 kodeksu cywilnego (Dz.U.64.16.93), [w:] E. Gniewek, Kodeks cywilny. Księga druga. Własność i inne prawa rzeczowe. Komentarz, Zakamycze, 2001.). Immisje objęte normą art. 144 kodeksu cywilnego są traktowane jako immisji pośrednie. Bywają one definiowane jako uboczny, choć kłopotliwy dla sąsiadów, skutek działania właściciela, nie stanowią zaś rodzaju zamierzonego oddziaływania na nieruchomości sąsiednie. Oddziaływanie takie jak hałas, drgania, wstrząsy, emisje gazów i pyłów są immisjami pośrednimi.

Kodeks cywilny w art. 144 używa pojęcia „ponad przeciętną miarę”. Przy ustalaniu przeciętnej miary należy uwzględniać społeczno-gospodarcze przeznaczenie (np. w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego) nieruchomości emitującej zakłócenia, jak też nieruchomości doznającej zakłóceń. Trzeba więc przyznać, że dopuszczalne są tylko takie zakłócenia, które wynikają z normalnej eksploatacji nieruchomości, na której umiejscowione jest źródło zakłóceń i nie naruszają normalnej eksploatacji nieruchomości doznającej zakłóceń zgodnie z jej społeczno-gospodarczym przeznaczeniem. Należy też uwzględniać miejsce położenia obydwu typów nieruchomości, nie wyłączając aspektu rodzaju miejscowości i gęstości zaludnienia (miasto, określona dzielnica miasta, wieś, tereny rekreacyjne, miejscowość uzdrowiskowa), stopnia degradacji środowiska i skażenia przyrody itp. Decydujące znaczenie ma charakter lokalizacji źródła oddziaływania i jego odbiorcy. Chodzi tu jednak o obiektywną ocenę, a nie subiektywną

wrażliwość danej osoby; o miarę zakłócenia, a nie działania czy zaniechania. W tym kontekście ponownie należy zauważyć, że w raporcie OOŚ i w niniejszym aneksie dokonano analizy oddziaływania pod kątem obiektywnych kryteriów, odnoszących się do danych o planowanym przedsięwzięciu.

Na koniec omawiania tego aspektu warto zwrócić uwagę na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 6 grudnia 2007 r. (IV SA/Wa 2027/07), w którym stwierdzono: „prawo do zabudowy nieruchomości jest podstawowym prawem właściciela nieruchomości. Realizacja inwestycji na nieruchomości nie narusza zasad współżycia społecznego, jak również nie jest sprzeczna ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa własności. Nie istnieją też przepisy prawa zakazujące realizacji inwestycji z tego powodu, że budowa mogłaby spowodować dyskomfort właściciela nieruchomości sąsiedniej. Przepisy prawa nie dają obywatelom indywidualnego uprawnienia do domagania się, by sposób zagospodarowania sąsiedniej nieruchomości uwzględniał ich upodobania estetyczne”.

Podsumowując: zasadnym jest uznanie, że dopiero rzeczywista eksploatacja inwestycji może przekonać mieszkańców do tego, że inwestycja ta nie zakłóci korzystania z sąsiednich nieruchomości ponad przeciętną miarę (wywód na temat rozumieniu tych słów znajduje się w powyższych akapitach oraz w specjalistycznej literaturze prawniczej). W niniejszym dokumencie przedstawiono analizy, z których wynika wniosek o braku znaczącego negatywnego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia. Jeżeli jednak na etapie funkcjonowania inwestycji okaże się, że użytkowanie inwestycji wykracza ponad przeciętną miarę i powoduje istotne negatywne oddziaływania na sąsiednich nieruchomościach, mieszkańcom będą przysługiwały prawa wzywające inwestora do zaprzestania zakłócania ponad przeciętną miarę.

XIV. MONITOROWANIE ODDZIAŁYWANIA PLANOWANEGO PRZEDSIĘWZIĘCIA NA ŚRODOWISKO

Na etapie realizacji przedsięwzięcia (budowa) będzie na bieżąco monitorowany (przez inwestora oraz inspektora nadzoru) stan oddziaływania na poszczególne komponenty środowiska. Ponadto, niezbędne jest zachowanie wynikającego z przepisów systemu monitorowania oddanego do użytkowania przedsięwzięcia. Art. 62 ustawy Prawo budowlane mówi, że co najmniej raz w roku należy sprawdzić m.in. stan techniczny instalacji i urządzeń służących ochronie środowiska (np. zbiornik do gromadzenia ścieków) oraz elementy

budowli narażone na szkodliwe wpływy atmosferyczne i inne szkodliwe czynniki. Ten sam przepis mówi także o tym, że co najmniej raz na 5 lat należy sprawdzić stan techniczny i estetykę obiektu budowlanego oraz jego otoczenie (m.in. sposób utrzymania zieleni, w tym – zieleni izolacyjnej).

Zdaniem autorów niniejszego dokumentu nie ma potrzeby by inwestor prowadził dodatkowe działania monitoringowe niż te, które wynikają wprost z przepisów.

XV.WNIOSKI

W raporcie OOS oraz w niniejszym aneksie wykazano, że realizacji planowanego przedsięwzięcia nie spowoduje znaczącego oddziaływania na którykolwiek z komponentów środowiska oraz nie będzie zakłócała ponad przeciętną miarę korzystania z nieruchomości sąsiednich. W dokumentach tych określono również katalog działań mających na celu wyeliminowanie i zminimalizowanie oddziaływania na środowisko.

W ramach prowadzonego postępowania administracyjnego niezbędne jest określenie przesłanek dopuszczalności wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (organ administracji uwzględni je w uzasadnieniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zgodnie z art. 107 kodeksu postępowania administracyjnego). Zgodnie z ustawą OOS oraz przepisami kodeksu postępowania administracyjnego, wydanie przedmiotowej decyzji nie będzie możliwe w następujących przypadkach:

- 1) jeżeli z oceny oddziaływania na środowisko wynika, że:
 - a) przedsięwzięcie będzie w sposób nieuprawniony znacząco oddziaływać na integralność obszarów Natura 2000 i spójność sieci Natura 2000,
 - b) przedsięwzięcie powinno być realizowane w bardziej korzystnym wariantcie alternatywnym, na który nie godzi się wnioskodawca,
 - c) przedsięwzięcie uniemożliwi osiągnięcie celów środowiskowych wynikających z planu gospodarowania wodami, o ile nie zachodzą przesłanki uprawniające stosowne odstępstwo;
- 2) jeżeli przedsięwzięcie będzie niezgodne z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (o ile ten plan jest i o ile ta zgodność jest wymagana),
- 3) jeżeli przedsięwzięcie jest już zrealizowane (postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach prowadzi się tylko dla planowanych przedsięwzięć),
- 4) jeżeli wnioskodawca nie dostarczył wymaganych prawem dokumentów niezbędnych do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W niniejszym przypadku nie zachodzi żadna z ww. negatywnych przesłanek, zatem możliwe jest wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

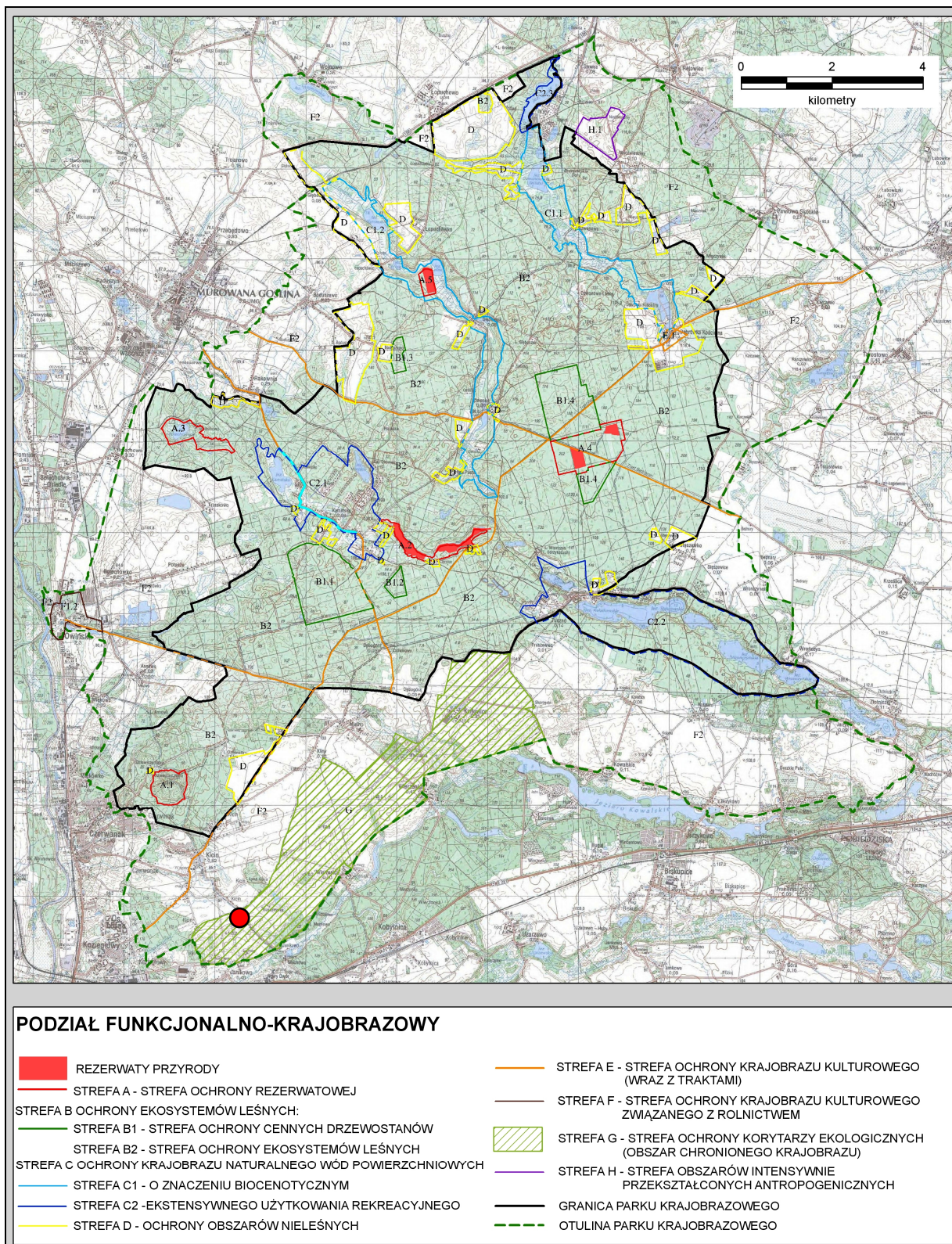
XVI. INFORMACJA O AUTORACH

Adriana Grzegorzewska – właściciel firmy „Zielone Oko”, koordynator pracy zespołów opracowujących analizy środowiskowe, autorka i współautorka wielu raportów OOS i ekspertyz dot. ochrony środowiska

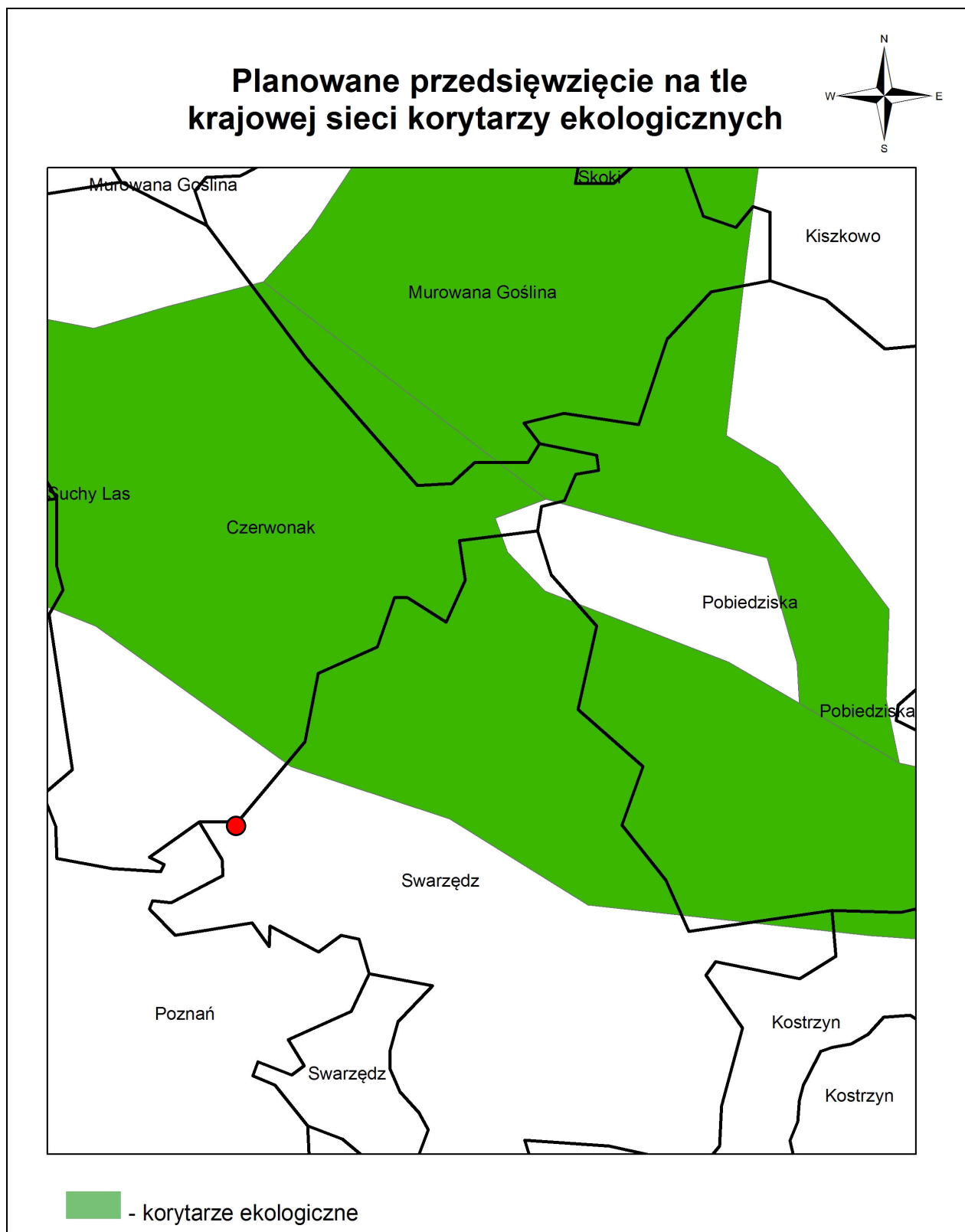
Małgorzata Siennicka – absolwent studiów inżynierii środowiska z doświadczeniem nabytym na specjalistycznym stanowisku w Inspekcji Ochrony Środowiska, ekspert w dziedzinie ochrony powietrza atmosferycznego, właściciel firmy specjalizującej się w ochronie i inżynierii środowiska, autor wielu opracowań z dziedziny ochrony powietrza na potrzeby raportów OOS, pozwoleń zintegrowanych i innych specjalistycznych opracowań.

Krzysztof Okrański – absolwent studiów inżynierii i ochrony środowiska z doświadczeniem nabytym w Inspekcji Ochrony Środowiska, firmach konsultingowych i społecznych organizacjach branżowych, ekspert Ministerstwa Środowiska i Ministerstwa Gospodarki do spraw badania zgodności projektów inwestycyjnych z przepisami o ocenach oddziaływania na środowisko, autor publikacji branżowych oraz dokumentacji z zakresu ochrony środowiska w procesie inwestycyjnym, w tym raportów OOS i wniosków o wydanie pozwoleń sektorowych.

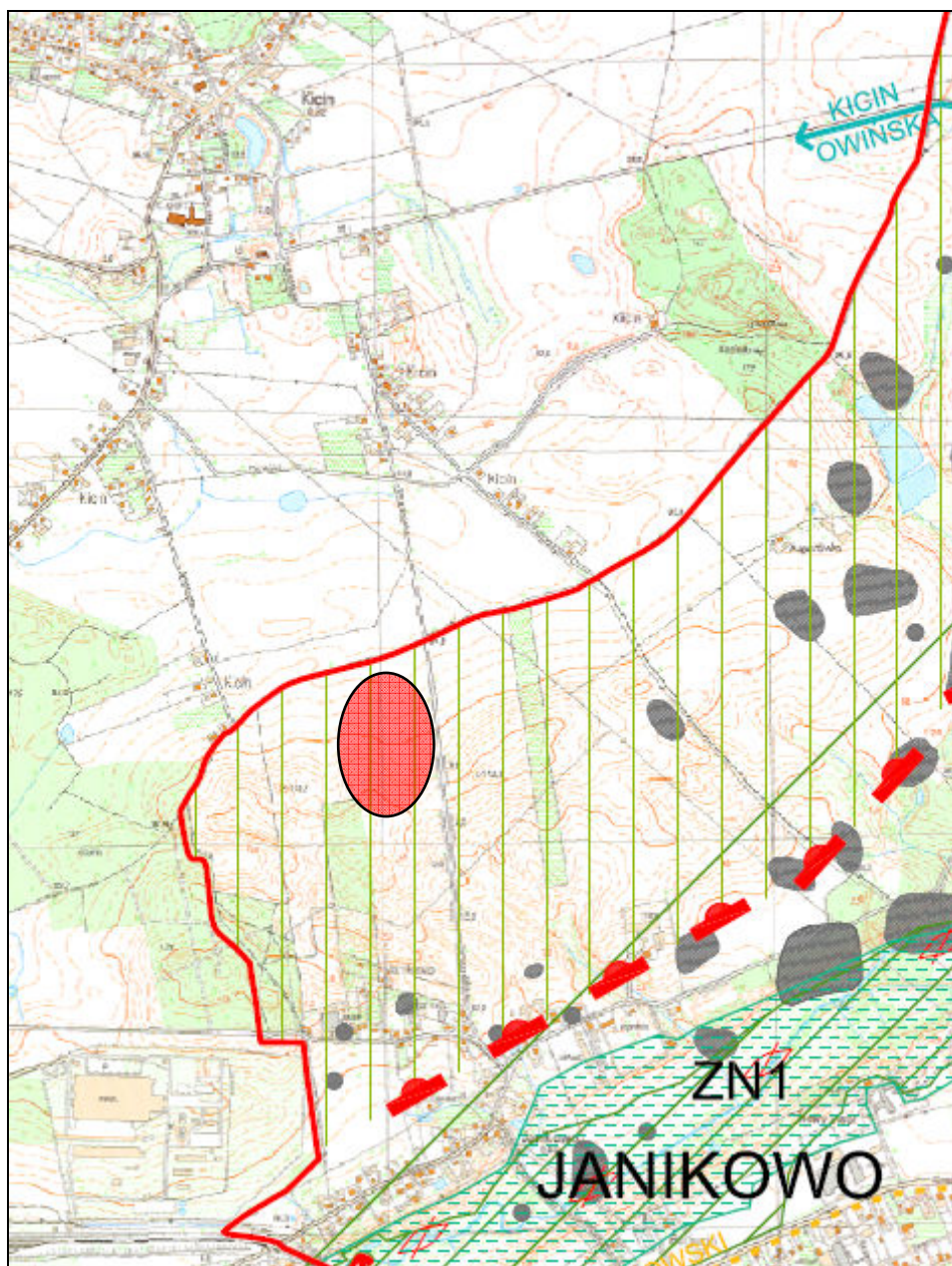
ZAŁĄCZNIK KARTOGRAFICZNY

Mapa 1. Lokalizacja planowanego przedsięwzięcia (oznaczona symbolem czerwonej kropki) na tle Parku Krajobrazowego Puszcza Zielonka i jego otuliny

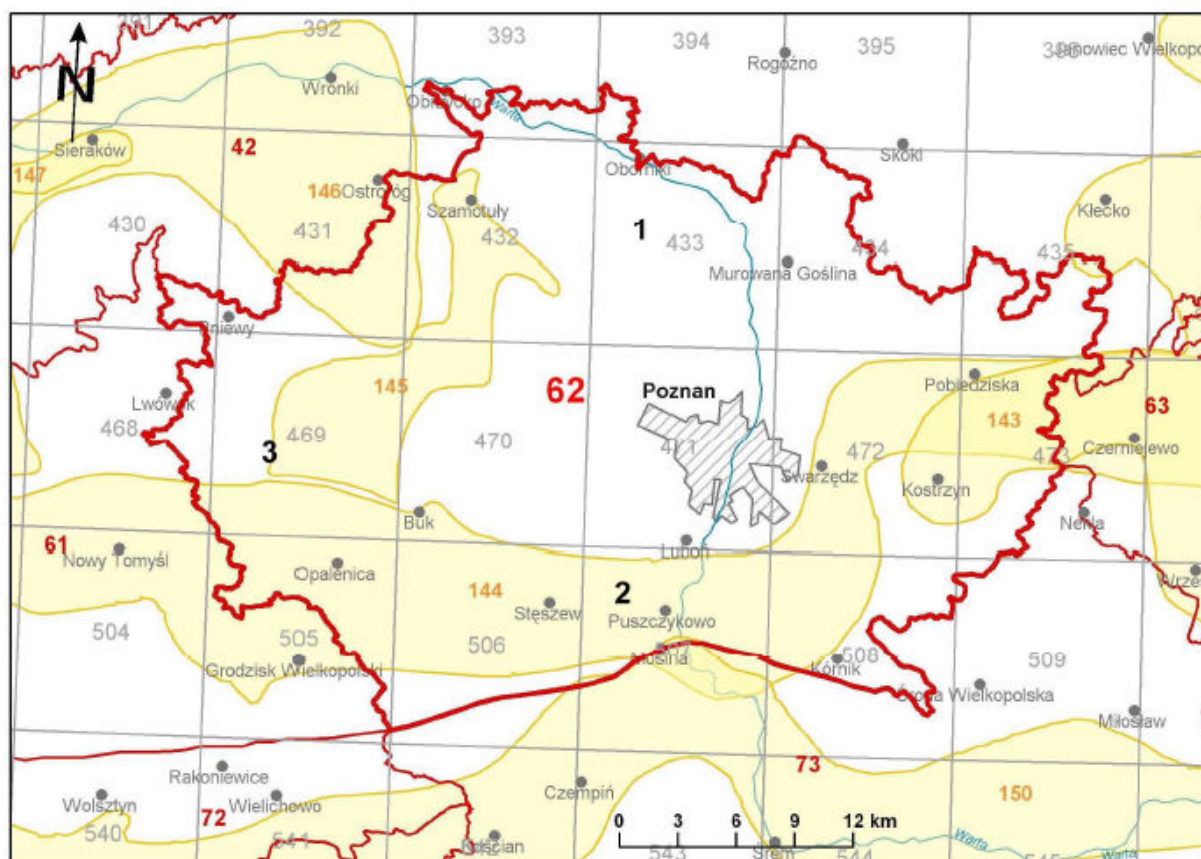

Mapa 2. Lokalizacja planowanego przedsięwzięcia (oznaczona symbolem czerwonej kropki) na tle krajowej sieci korytarzy ekologicznych

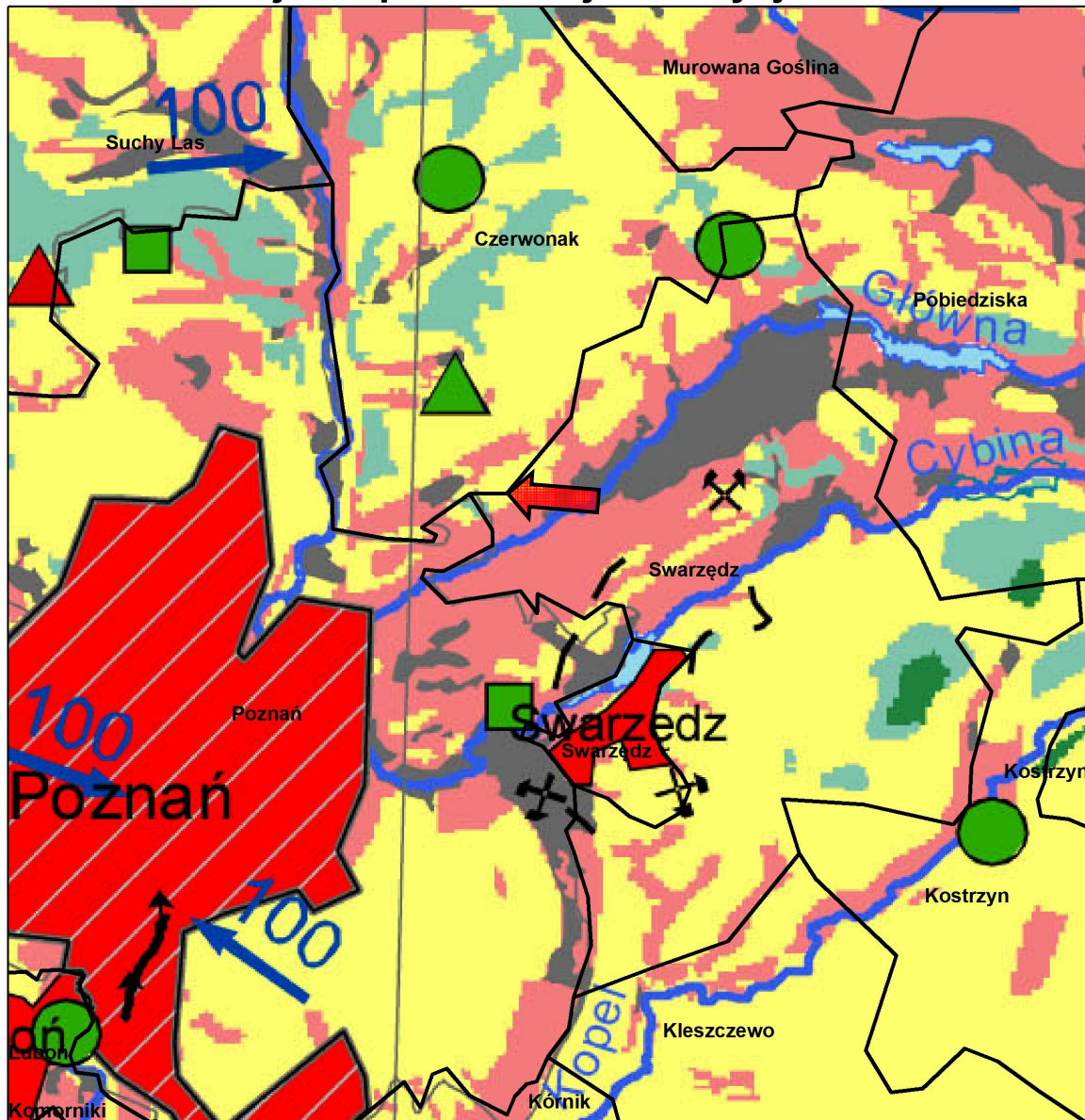
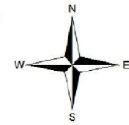
- PROPONOWANY ZESPÓŁ PRZYRODNICZO-KRAJOBRAZOWY DOLINY RZEKI GŁÓWNEJ
- GRANICA OTULINY PARKU KRAJOBRAZOWEGO PUSZCZA ZIELONKA
- STANOWISKA ARCHEOLOGICZNE

Mapa 3. Lokalizacja planowanego przedsięwzięcia (oznaczona symbolem czerwonej kropki) na tle obszarów predysponowanych do objęcia prawną formą ochrony przyrody (źródło: studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego)

Mapa 4. Zasięg Jednolitej Części Wód Podziemnych nr 62 [źródło Państwowa Służba Hydrogeologiczna: http://www.psh.gov.pl/plik/id,4793,v,artykul_3746.pdf]

Podatność wód pierwszego poziomu wodonośnego na zanieczyszczenia powierzchni terenu w rejonie planowanej inwestycji

Legenda / objaśnienia:

	bardzo duża podatność wód podziemnych na zanieczyszczenie (przybliżony czas wymiany wody w profilu aeracji: <5 lat)
	duża podatność wód podziemnych na zanieczyszczenie (przybliżony czas wymiany wody w profilu aeracji: 5-25 lat)
	średnia podatność wód podziemnych na zanieczyszczenie (przybliżony czas wymiany wody w profilu aeracji: 25-50 lat)
	aglomeracje miejskie o silnie zmienionych warunkach naturalnych
	uśredniony czas migracji substancji konserwatywnych na drodze 3 km (prędkość migracji: 10 – bardzo szybka, 20 – szybka, 50 – średnio szybka, 100 – wolna i bardzo wolna)

Mapa 5. Podatność wód podziemnych pierwszego poziomu wodonośnego na zanieczyszczenia z powierzchni terenu (źródło: „Mapa wrażliwości wód podziemnych na zanieczyszczenie”, Ministerstwo Środowiska, 2011) ; lokalizacja planowanego przedsięwzięcia została oznaczona symbolem czerwonej strzałki